

Paměť nebe

V Osvětimi mi vítr přinesl dárek v podobě ptačího pírka. Vzala jsem ho do dlaně, jako by to byl pozdrav z nějakého jiného světa.

Ve čtyři ráno jsem viděla hvězdy, jak se ztrácejí v kadenci ran a řevu.

Cítila jsem, že nás tam shora pozorují, oči se jim přitom třpytí slzami, jak jsou vyděšené takovou krutostí, co se děje na zemi obývané lidmi.

A když jsme stály vyčerpané na »apelplatzu«, nacházely jsme sílu v tisícovkách vzdálených světél. Představovala jsem si, že je moje rodina, naše rodiny, na každé z těch hvězd a že nás střeží.

Takové chvíle, jen zřídkavé, prosvětlovaly den, který právě začínal.

V Birkenau jednou v neděli odpoledne nebyla obloha plná poletujícího popela, ale obklopovala ji aureola světla. Vítr rozehnal mraky, až letěly úžasnou rychlostí. Ten pohyb mě fascinoval. Říkala jsem si, že když se mohou takhle pohybovat mraky, tak i já se dokážu hýbat.

Ve snu jsem prožila cestu kolem světa na hřbetě mraků.